

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 834/2015
08.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.П., због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.П., адвоката Мр. Д.Р. из К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К.бр.186/14 од 16.06.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж 226/15 (2011) од 09.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.П., адвоката Мр. Д.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К.бр.186/14 од 16.06.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж 226/15 (2011) од 09.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту К.бр.186/14 од 16.06.2015. године, окривљени Ж.П. оглашен је кривим за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика (КЗ) и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6-шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од 1-једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Виши суд у Пожаревцу, пресудом 2Кж 226/15 (2011) од 09.07.2015. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окр. Ж.П., адв. Д.Р. и пресуду Основног суда у Великом Градишту К 186/14 од 16.06.2015. године, потврдио.

Бранилац окр. Ж.П., адв. Мр. Д.Р., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези са чл. 68. став 1. тачка 10), чл. 507. став 2, чл. 455. став 3, чл. 438. став 2. тачка 2), чл. 462. став 3, чл. 16. став 2. и 3, чл. 423. став 1. тачка 1. и чл. 16.

став 4. и 5. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд по усвајању захтева за заштиту законитости донесе пресуду и укине у целини пресуде Вишег суда у Пожаревцу Кж 226/15 (2011) од 09.07.2015. године и Основног суда у Великом Градишту К.бр.186/14 од 16.06.2015. године и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе овог предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ж.П., адв. Мр. Д.Р., је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да је у поступку који је претходио доношењу побијане правноснажне пресуде на штету окривљеног повређена одредба члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, јер након измене оптужног акта на главном претресу од 27.05.2015. године, пред Основним судом у Великом Градишту, окривљени није саслушан на нове, измењене околности (место и начин извршења дела), нити је прочитана његова одбрана дата на главном претресу пред раније надлежним Основним судом у Пожаревцу.

Због наведеног пропуста и околности да није узета изјава надлежног јавног тужиоца, према наводима захтева, нису били испуњени услови за одржавање главног претреса, па је тиме повређена и одредба члана 507. став 2. ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног истиче повреду одредбе члана 462. став 3. ЗКП, наводима да у поновљеном првостепеном поступку првостепени суд није поступио по обавезном упутству из решења Вишег суда у Пожаревцу Кж 229/14 од 22.07.2014. године, којим је укинута раније донета првостепена пресуда, да се изврши вештачење аутентичности штамбиља Скупштине општине Котор, којим је оверено пуномоћје број 1024/06 од 06.04.2006. године.

Исто тако, на главном претресу у поновљеном поступку, након укидања пресуде К 1125/2012 од 31.03.2014. године, нису изведени ни непосредно, ни посредно читањем записника о главном претресу одређени, у захтеву означени, докази који су били изведени у поступку који је претходио доношењу наведене укинуте пресуде и суд у пресуди оцењује само неке од тих доказа, док друге не анализира и не цени, чиме је, по ставу браниоца окривљеног, на штету окривљеног повређена одредба члана 16. став 2. и 3. ЗКП, а овај недостатак није отклоњен ни у жалбеном поступку.

Према наводима захтева, повређене су на штету окривљеног и одредбе члана 16. став 4. и 5. ЗКП, јер ни једним доказом није доказано да је окривљени знао да предметно пуномоћје није оверено од стране надлежног органа и да га је и поред тог знања употребио, већ у погледу ове одлучне чињенице постоји само сумња, односно претпоставка у побијаним пресудама, па је суд био дужан да ово спорно питање реши у корист окривљеног.

Побијаном правноснажном пресудом, према наводима захтева, учињена је и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима пресуде, а разлози о чињеницама које су предмет доказивања су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, међусобно и са стварном садржином исправа и записника о исказима датим у поступку, а све то у погледу закључка суда о месту где је извршена овера предметног пуномоћја, који закључак није поткрепљен ни једним доказом, а овај недостатак није отклонио ни жалбени суд другостепеном пресудом.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче повреду одредбе члана 455. став 3. ЗКП, учињене у жалбеном поступку, тиме што је другостепеном пресудом одлучено само о жалби браниоца окривљеног иако је против првостепене пресуде жалбу поднео и окривљени лично.

Коначно, према наводима захтева, учињена је на штету окривљеног и повреда одредбе члана 423. став 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 28. став 1. и 2. КЗ, јер је окривљени у погледу исправности предметног пуномоћја доведен у неотклоњиву стварну заблуду која искључује постојање кривичног дела, а што, према наводима захтева, потврђује околност да у више случајева употребе пуномоћја (приликом регистрације возила, царињења, саобраћајне контроле у више земаља и др.) ни квалификована и искусна службена лица нису приметили било какав недостатак тог документа, па је логично да то не примети окривљени. Овим наводима захтева, иако се формално указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини се оспорава чињенично стање правноснажне пресуде у погледу утврђења суда да је окривљеном било познато да је предметно пуномоћје фалсификовано.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека ни због једне од повреда закона истакнутих у предметном захтеву, као ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ж.П., недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења тако што је, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ж.П. одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.